una mà de contes

L'àvia Pepa i el refredat

Una vegada hi havia una planta carnívora molt, molt golafre, que es deia Ignàsia i que sempre tenia gana. La Ignàsia es cruspia les mosques i els mosquits a cullerades, les formigues, els escarbats i les cuques negres i les marrons. El seu plat preferit eren les aranyes amb salsa de tomàquet, perquè per una planta carnívora, una bona aranya peluda i fastigosa és millor que un plat de macarrons!

La Ignàsia vivia amb l'àvia Pepa, que la cuidava i la mimava com si fos la nineta dels seus ulls.

Un matí, l'avia Pepa va sortir al balcó com cada dia i li va dir a la Ignàsia molt afectuosa:

> - Com està la meva Ignàsia? Mira, mira què et porto les millors mosques, els millors escarbats, les millors aranyes per la meva Ignàsia, que és una llaminera... I també una mica de botifarra de la Plana de Vic.

Però de sobte, una ventada va portar voleiant fins al balcó un mocador de paper brut i arrugat, que feia molt fàstic.

L'àvia Pepa va allargar la mà per agafar el mocador i llençar-lo a la paperera, quan de sobte, zas!, el mocador es va convertir en una bestiola esgarrifosa, que l'àvia Pepa no havia vist mai en tota la seva vida. L'àvia Pepa no ho sabia, però era un vampir! Un dels vampirs més dolents que hi ha!

L'àvia Pepa li va demanar molt intrigada:

> -I tu qui ets, si es pot saber?

I el vampir li va respondre:

> -Sóc un vampir, el vampir dels refredats... Volo per l'aire en forma de mocador fastigós i ple de mocs i salto al coll de la gent per encomanar-los un bon refredat!

L'àvia Pepa ho veia i no s'ho creia: tenia davant dels ulls un vampir que volava pel món convertit en un mocador llefiscós. Mare meva, ja ni els vampirs no són com Déu mana!

Però mentre se l'estava mirant de fit a fit, de sobte el vampir es va abraonar per sorpresa damunt de l'àvia Pepa i la va embolcallar amb la seva capa. L'àvia Pepa va començar a forcejar i a lluitar amb totes les seves forces per desfer-se del vampir, però no se'n podia deslliurar de cap de les maneres. Ai, la mare del Tano! Qui guanyaria, l'àvia Pepa o el terrible vampir del refredat?

Mentrestant, la Lola, una nena de set anys que era la néta de l'àvia Pepa, va pujar per l'escala de la casa per anar a veure la seva àvia, va trucar el timbre i ningú no la va obrir. No ho entenia, l'àvia Pepa gairebé no sortia de casa. Què li devia passar a la seva àvia?

La Lola va entrar a la casa, la va buscar pertot arreu i va mirar a fora el balcó... Oh, no! Va veure l'àvia Pepa estesa a terra, que no es podia aixecar. L'àvia Pepa tremolava de cap a peus i la Lola va

entendre que la seva àvia estava encostipada com una sopa.

Mentre l'ajudava a alçar-se, la Lola va veure un mocador de paper brut i arrugat. Ja s'hi anava a acostar per llençar-lo a les escombraries, quan, de sobte, l'àvia Pepa va començar a cridar esgarrifada:

> -No t'hi acostis, no t'hi acostis! Que és el vampir dels refredats! Allunya-te'n, Lola, allunya-te'n, que t'encomanarà el refredat!

La Lola la va entrar a casa, la va ficar al llit, la va acotxar, li va preparar un got de llet calenta i li va donar unes quantes cullerades de xarop contra el refredat. Sabia cuidar molt bé la seva àvia perquè sempre que l'àvia Pepa estava malalta, la Lola li feia d'infermera. Se l'estimava molt, la seva àvia, i, a més a més, de gran volia estudiar
infermeria i treballar en un hospital.

Després, la Lola, que era una nena molt valenta i no s'arronsava per res, va decidir plantar cara al vampir. Sense pensar-s'ho dues vegades, es va enfilar a una cadira i li va clavar un cop de cullera al cap, molt fort, i el vampir va cridar "Ooooh!", i com que tenia la boca ben oberta, la Lola li va abocar tot el pot del xarop dins de la boca: gloc-gloc, gloc-gloc.

El vampir del refredat es va tornar petit, petit, petit, amb tant xarop contra la tos. No parava de tossir, d'escopir mocs i gargalls, de bellugar els braços i les cames com un dimoni, però es va tornar tan, tan, tan petit, que la Lola el va agafar amb una sola mà i el va ficar dins el pot dels insectes. Ja sabia què en faria.

La Lola va sortir al balcó i va donar el vampir a la Ignàsia, que se'l va cruspir d'una revolada, nyam, i se'l va empassar tot sencer, com si fos una oliva sense pinyol. Hmm, exquisit! La Ignàsia va trobar el vampir més bo que l'escarbat més fastigós del món!

Però tot seguit, atxum, la Ignàsia va esternudar, perquè també s'havia encomanat el refredat, com l'àvia Pepa. Déu meu, la Lola no sabia que les plantes també es constipaven! I ara què faria?

Tot seguit, la Lola va prendre una decisió: va entrar la Ignàsia a casa, la va ficar al llit, al costat de l'àvia Pepa, i els va dir molt seriosa:

> -Ara us cuidaré a totes dues fins que estigueu ben bones. Us prendreu el xarop contra la tos, us abrigareu ben abrigades i per res del món no us llevareu descalces! Val més que us quedeu al llit, perquè així us fareu companyia!

L'àvia Pepa i la Ignàsia es van curar del refredat i al cap d'uns quants dies van tornar a menjar bistecs de bou i mosquits com abans. Totes dues van quedar molt agraïdes a la Lola, perquè les havia cuidat molt bé i l'àvia Pepa, agraïda, li va fer un gran pastís de xocolata.

Guió: Enric Gomà.

- ccrtv interactiva

- 3 TELEVISIÓ DE CATALUNYA
- Amb el suport de Generalitat de Catalunya Departament d'Educació

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.